U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **ODBYT Korolupy s. r. o.,** se sídlem Korolupy 95, zastoupeného JUDr. Vladimírem Hodboděm, CSc., advokátem se sídlem Brno, Veveří 46, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství,** se sídlem Praha 1, Těšnov 17, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2010, č. j. 5 Ca 373/2007 – 34,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 2000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce JUDr. Vladimíra Hodbodě.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 27. 9. 2007, č. j. 30679/2007-10000. Tomuto rozhodnutí předcházelo rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 23. 10. 2006, č. j. SZIF/2006/0382572, kterým byl žalobce zařazen do programu *Zakládání skupin výrobců* podle § 2c odst. 4 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 4 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný rozhodl ve zkráceném přezkumném řízení, vedeném podle § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dne 11. 6. 2007 pod č. j. 22724/2007-14130 tak, že podle § 97 odst. 3 správního řádu rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 23. 10. 2006, č. j. SZIF/2006/0382572 změnil v tom smyslu, že se žádost žalobce o zařazení do programu *Zakládání skupin výrobců* zamítá. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který byl rozhodnutím ministra zemědělství ze dne 27. 9. 2007, č. j.

30679/2007-10000, zamítnut a rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 11. 2010, č. j. 5 Ca 373/2007 – 34, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Tento rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností. Řízení o kasační stížnosti bylo usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2011, č. j. 2 As 13/2011 – 62, podle § 48 odst. 2 písm. f) soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přerušeno, neboť před rozšířeným senátem tohoto soudu probíhalo řízení o právní otázce, jejíž zodpovězení mohlo mít vliv na meritorní posouzení i této věci. Poté, co rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 80/2010 – 100, ve věci rozhodl, bylo pokračováno i v tomto řízení.

Podáním učiněným u zdejšího soudu dne 23. 10. 2012 vzal stěžovatel, prostřednictvím svého zástupce, podanou kasační stížnost v plném rozsahu zpět, neboť s ohledem na výsledek řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu nemohl očekávat pozitivní rozhodnutí ve své věci.

Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.

Podle § 47 písm. a), věty před středníkem s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

Projev vůle, jímž došlo ke zpětvzetí kasační stížnosti, nevzbuzuje pochybnosti o tom, že se stěžovatel v dané věci domáhá zastavení řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatel vzal svou kasační stížnost zpět ještě před tím, než o ní bylo zdejším soudem rozhodnuto, postupoval Nejvyšší správní soud dle shora citovaných ustanovení, ve spojení s § 120 s. ř. s., a řízení o kasační stížnosti zastavil.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Dle prvně zmiňovaného ustanovení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Jelikož ke zpětvzetí kasační stížnosti nedošlo z důvodů uvedených ve větě druhé citovaného ustanovení, postupoval Nejvyšší správní soud dle obecného pravidla vyjádřeného ve větě první a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů kasačního řízení.

Podle § 10 odst. 3, věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Vzhledem k tomu, že byly splněny podmínky tohoto ustanovení, tj. stěžovatel zaplatil soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 3000 Kč a řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno před prvním jednáním, rozhodl zdejší soud o vrácení jeho příslušné části ve výši 2000 Kč. Soudní poplatek ve výši 2000 Kč bude

stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu